

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **Z. G.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.6. 2011, č. j. OAM-186/VL-18-ZA14-2009, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). V žalobě a jejím doplnění namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech a že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), když nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále namítal porušení

ustanovení § 12 písm. b), neboť splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 a porušení ustanovení § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Uvedl, že se chtěl v únoru roku 2008 zúčastnit prezidentských voleb v Arménii. Odmítl volit předem vyplněným volebním lístkem a ve vhození volebního lístku vyplněného dle jeho volby mu zabránil starosta, předseda místní Republikánské strany Arménie. Nakonec své volební právo nerealizoval. Začátek svého pronásledování spojuje právě s tímto okamžikem. Po volbách se zúčastnil demonstrací v Jerevanu, kde protestoval proti zfalšování výsledků voleb. Následně po něm starosta požadoval vysvětlení účasti na demonstraci, byl napaden a zbit. V případě návratu se obává o život svůj a svých blízkých. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, který označil jeho výpověď za nevěrohodnou a shledal, že popsané jednání není pronásledováním dle zákona o azylu, neboť žalobce se proti jednání starosty neobrátil na policii nebo jiné kompetentní orgány. Odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí ze dne 9.2. 2010, č.j. Azs 74/2009-51 (zkoumání reálné možnosti a ochoty vnitrostátní ochrany) uvedl, že žalovaný měl zvážit jeho tvrzení z obavy podat stížnost, neboť Republikánská strana má všude své lidi a jeho situace by se ještě zhoršila, případně měl jeho tvrzení vyvrátit na základě relevantních informací o zemi původu. Odkázal na zprávy citované v napadeném rozhodnutí, z nichž dle jeho názoru vyplývá pouze možnost obracet se v Arménii se stížností na tam uvedené orgány, nezohledňuje však skutečnou situaci, tedy skutečnou schopnost a ochotu těchto orgánů pomoc poskytnout. Použité zprávy nejsou relevantní k posouzení možnosti získat efektivní ochranu od bezpečnostních složek v zemi jeho původu. Namítá proto nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným. Žalobce dále poukázal na časový odstup provedených pohovorů (14.5. 2009 a 13.5. 2011) a tím i možnost nevzpomenutí si podrobností. Oponoval tak tvrzení žalovaného, který označil jeho výpovědi za nekonzistentní. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, náklady řízení nežádal.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní tvrzení a výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Zopakoval, že vzhledem k rozporuplným skutečnostem, které žalobce během správního řízení popsal, nelze dle jeho názoru hovořit o pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod. Uvedl, že si je vědom časového odstupu od událostí, jež žalobce popisoval, nesrovnalosti v jeho výpovědích jsou však dle jeho názoru zásadní pro posouzení věci. Tak závažné události by měly zanechat v jeho paměti trvalé stopy, a pokud skutečně byl jejich aktérem, měl by si je shodně vybavit i s odstupem let. Žalovaný konstatoval, že popisovanými skutečnostmi se žalobce pouze snaží vystupňovat své obavy v případě návratu do vlasti. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 5 Azs 66/2008 ze dne 30. 9. 2008, který vymezuje břemeno tvrzení, které stíhá žadatele o azyl a břemeno důkazní, které je rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného (správní orgán) se zdůrazněním výpovědi žadatele jako klíčového faktoru pro posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.

Žalovaný opakovaně popsal zjištěné rozpory ve výpovědích žalobce, které dle jeho názoru postrádají konzistentnost. Věrohodnost žalobce označil za velmi nízkou a jeho obavy za neoprávněné, neboť skutečnosti, které měly mít na jeho odchod z vlasti zásadní vliv, popsal v základních bodech odlišným způsobem. Poukázal na to, že žalobce sám zdůraznil, že nebyl a není členem žádné politické strany. V ČR se zabývá pouze výdělečnou činností, o žádných politicky motivovaných aktivitách nehovořil. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je pro žalobce účelovým prostředkem k legalizaci pobytu v ČR. Po příjezdu do ČR si s vědomím protiprávnosti obstaral falešný cestovní doklad a chtěl odcestovat dále do západní Evropy. Po zadržení v Německu byl vrácen zpět do ČR, kde mu bylo uděleno správní vyhoštění (dle informace z CIS). Podle žalovaného je hlavním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu snaha o legalizaci pobytu na území ČR a snaha odvrátit správní vyhoštění. Žalovaný tak má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Žalobní námitky shledal irelevantními, navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal k žádosti žalobce při jednání, z něhož se žalobce nakonec omluvil. Jednání byla přítomna pověřená pracovnice zástupce žalobce.

Ze správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o mezinárodní ochranu, podané dne 18.3. 2009, žalobce uvedl, že je arménské národnosti, vyznává pravoslaví, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo organizace. Arménii opustil dne 9.5. 2008 z politických důvodů. Objasnil, že na mítinku v Jerevanu dne 1.3. 2008 protestoval proti zfalšování výsledků voleb. Po návratu do místa bydliště (vesnice Khanjyan) po něm starosta požadoval vysvětlení účasti na demonstraci. Jeho rodině byly zabaveny pozemky, spálili jim slámu pro dobytek. Jednou v noci byl napaden a zbit, proto utekl do Spitaku. Za pomoci bratrance odcestoval kamionem do Ruska (nebo Ukrajiny) a dalším kamionem do Prahy. ČR je pro něho cílovým státem, chtěl by zde pracovat ve své profesi. O mezinárodní ochranu v ČR požádal proto, že je to ve srovnání s Arménií demokratická země a platí zde zákony. V případě návratu se obává o svůj život a životy svých blízkých.

Při pohovoru provedeném dne 14.5. 2009 žalobce k důvodům svého odjezdu uvedl, že 19.2. 2008 proběhly v Arménii prezidentské volby. V den voleb obdržel před volební místností vyplněný volební lístek. Chtěl však volit jiného kandidáta a vyzvedl si čistý volební lístek. Starosta, který byl předsedou Republikánské strany Arménie ve vsi, ho při vhazování lístku do urny zadržel a žalobce svůj volební lístek roztrhal. Své volební právo nevykonal. Přítomni byli představitelé devíti politických stran a policisté, kteří dohlíželi na pořádek. Když opustil volební místnost, nabízeli mu představitelé některých politických stran pomoc, kterou odmítl s tím, že je již pozdě. Na uvedený incident si nikde nestěžoval, bál se, protože Republikánská

strana má všude své lidi. Druhý den po volbách se vypravil do Jerevanu, kde probíhaly protesty proti výsledkům voleb. Musel se vracet domů, účastnil se jich obden. Dne 1.3. 2008 se zúčastnil demonstrace spolu s bratranci, došlo ke střetu s policií, ale nic se mu nestalo. S pomocí bratranců se ještě týž den v noci dostal do místa svého bydliště. Asi za tři dny jel jeho bratr autem a najelo na něj nákladní auto. Žalobce obdržel SMS zprávu, aby si pro bratra přijel, což učinil. Bratr byl od krve a v bezvědomí. Zavolal na pomoc svou tetu, která je lékařkou. Bratr byl u ní v Armaviru asi tři dny, pak ho poslali domů, žalobce u tety ještě zůstal. Neřekl o nehodě ani rodičům ani neučinil oznámení na policii. Po návratu do místa bydliště se měl sejít s kamarádem. Tušil léčku, a proto vzal s sebou kamaráda svého otce. Na domluveném místě stálo auto, z něhož vystoupili čtyři muži. Snažil se utéct, což se mu nepodařilo. Zbili ho, dostal železnou tyčí a omdlel. Otcův kamarád ho odvezl k tetě -lékařce do Armaviru. Potom žalobce odjel do Spitaku, kde byl dva měsíce a žádné problémy tam neměl. V té době došlo ke spálení jejich sena pro krmení dobytka v místě bydliště, jeho rodina nesměla obdělávat své pozemky. Jeho otci rovněž přišlo vyrozhodnutí od soudu, že dluží na daních. Podle žalobce to „zařídil“ starosta. S pomocí bratrance z Armaviru vycestoval do ČR. V případě návratu do vlasti se obává o život a o životy svých příbuzných. Dále uvedl, že v Praze mu byl odcizen cestovní pas. Na falešný doklad občana ČR chtěl odcestovat do Španělska. V Německu byl zadržen policií a vrácen do ČR.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalobci bylo policií ČR uloženo dne 6.9. 2008 správní vyhoštění na 3 roky a dne 12.2. 2009 další správní vyhoštění na tři roky.

Při doplňujícím pohovoru dne 13.5. 2011 žalobce opětovně popsal den, kdy chtěl vykonat své volební právo při prezidentských volbách v únoru roku 2008. Dále popsal svoji účast na demonstraci v Jerevanu, schůzku s bývalým kamarádem, na kterou se dostavil s kamarádem svého otce, dopravní nehodu svého bratra, problémy s odebráním pozemku a své odcestování z vlasti. Podstatné části těchto rozhodných skutečností uvedl žalobce odchylně od své dřívější výpovědi. Podrobně je výpověď žalobce zachycena na straně druhé a třetí napadeného rozhodnutí.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Jedná se zejména o Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2009 ze dne 11.3. 2010, Informaci MZV č.j. 124799/2010-LPTP ze dne 15.12. 2010, aktuální informace ČTK o Arménii a informace z Cizineckého informačního systému (CIS). Žalobce se s uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí seznámil, k jejich obsahu se vyjádřil, nežádal žádné doplnění.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých procesních návrzích.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce své potíže v zemi původu spojoval s neumožněním svobodného výkonu volebního práva při prezidentských volbách v roce 2008 ze strany příslušníků Republikánské strany Arménie s následnými potížemi z důvodu své účasti na protestech proti výsledkům voleb v Jerevanu. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, které pocházejí z různých informačních zdrojů. Žalovaný na straně čtvrté až šesté napadeného rozhodnutí popsal rozpory ve výpovědích žalobce, které i s přihlédnutím k časovému odstupu mezi oběma pohovory označil za zásadní pro posouzení věci. Žalovaný zdůraznil i to, že žalobce si na jednání starosty, který mu neumožnil svobodně hlasovat pro zvoleného kandidáta nikde nestěžoval, neučinil tak ani v případě svého napadení a napadení svého bratra. Žalovaný s odkazem na použité informace o zemi původu vyjmenoval možnosti vnitrostátní ochrany. Ač žalobce v žalobě obecně namítá, že se žalovaný nezabýval skutečnou schopností a ochotou těchto orgánů pomoc poskytnout, je to žalobce, který neunesl důkazní břemeno k předmětné otázce. Žalobce ani v jednom případě možnosti vnitrostátní ochrany, která má přednost před mezinárodní ochranou nevyužil, nemůže proto

tvrdit, že by mu nebyla poskytnuta. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že výpovědi žalobce jsou nekonzistentní (s poukazem na zjištěné rozpory v klíčových skutečnostech jeho azylového příběhu) a vedou k celkové nevěrohodnosti žalobce, soud se s učiněným závěrem ztotožňuje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze příkladmo odkázat na rozhodnutí uveřejněná ve Sbírce rozhodnutí NSS, např. Ej 447/04, Ej 86/2006, v nichž se mimo jiné uvádí, že ...*“pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem jeho obav z návratu, a tím i jeho azylový příběh nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jeho tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena...”*

Soud si dovoluje odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, kdy správním orgánem zjištěné, přijaté a odůvodněné závěry plně akceptuje. Pro takový postup shledal krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“*

V kontextu celé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nelze přehlédnout základní pohnutku, proč žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal, a to, že vstupem do azylového řízení si chtěl zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR. Žalobce přicestoval na území ČR nelegálně dne 15.5. 2008. S falešným cestovním dokladem chtěl dále vycestovat do Španělska, v Německu byl zadržen a vrácen zpět do ČR. Bylo mu uděleno správní vyhoštění (dvakrát) a až poté požádal o mezinárodní ochranu (18.3. 2009), tedy nikoliv bezprostředně po svém vstupu na území ČR, jak by se v případě tvrzeného pronásledování dalo očekávat. Žalovaný v tomto směru správně odkázal na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Obecně je třeba dále zopakovat, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR. Azyl jako právní institut není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (k tomu blíže rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je

aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Mezi azylově relevantní skutečnosti jistě nepatří to, že žalobce chce v České republice pracovat ve své profesi a že ve srovnání s Arménií je ČR demokratická země, kde platí zákony, jak žalobce odůvodnil svou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, rovněž neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné obavě z pronásledování jeho osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) nebyla v daném případě žádná tvrzení ze strany žalobce činěna. Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl), je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s.ř. s.).

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. I když se doplňková ochrana vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k jiným skutečnostem nastávajícím v jiném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany rozhodující především tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c)

vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žalovaný pro rozhodnutí o doplňkové ochraně shromáždil aktuální informace o zemi původu žalobce a tyto konfrontoval s jeho azylovým příběhem. V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 cit. zákona. Důkazní břemeno k uváděné obavě leží na žalobci a ten žádné důkazy k důvodnosti této obavy nepředložil. V Arménii v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9.7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem

proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. května 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně